

gøre *noget* mere Gavn end ingen Kontrol, og lige saa sikker er jeg paa, at hvis man giver det fuldstændig løs, vil det føre til, at veneriske Sygdomme udbrede sig langt stærkere. Det er naturligvis vanskeligt at føre noget absolut Bevis, men det forekommer mig, at de Resultater, der foreligger fra Kristiania, ere ret advarende.

Naar det fra et moralsk Standpunkt blev fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, at det nuværende System underkastede det hele Kvindekøn Politivilkaarlighed, vil jeg sige, at jeg synes ikke, denne Udtalelse passer. Naar man har gennemlæst Sædelighedscommissionens Betænkning, viser det sig, at af de Kvinder, der have modtaget Advarsel — det er en af de Ting, man har saa meget imod; man siger, at Politiet griber ind og advarer Kvinder, som intet have gjort, og naar de først have faaet Advarsel, blive de næste Gang straffede — af disse Kvinder havde 60 pCt. i Forvejen Syfilis, og der var ikke en af dem, som ikke erkendte at have staaet i Forhold til Mænd. Det viser sig altsaa, at ingen har været underkastet Politivilkaarlighed.

Jeg skal nu gaa over til at omtale Lovforslaget, som det foreligger. Jeg har forskellige Indvendinger at gøre mod det, nogle mindre, andre mere vigtige. Hvad for det første Lovforslagets Titel angaar, er det jo egentlig ikke korrekt at kalde det Forslag til Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed, idet der er mange Former for offentlig Usædelighed, som ikke modarbejdes ved dette Lovforslag. Det er et Forslag til Lov om offentlig Opfordring til Utugt, om jeg maa kalde det saa. Der er mange andre Former af offentlig Usædelighed, f. Eks. usædelige Varieteer, Revueforestillinger, obscøne Billeder og obscøn Litteratur, som ikke rammes af Loven. Naar man ligeledes kalder det Forslag til Lov om Modarbejdelse af venerisk Smitte, mener jeg — det er en mindre Indvending — at det er mere korrekt, som den gamle Lov hedder, Lov om Modarbejdelse af venerisk Smittes Udbredelse. Man kan ikke ved en Lov modarbejde venerisk Smitte, det kan man ved Medikamenter og ved Behandling, men ikke ved Lov. Det er jo som sagt kun en mindre Indvending.

Hvad selve § 1 angaar, vil jeg meget haabe, at den ikke bliver til Lov. Jeg tror, den vilde medføre ret sørgelige Konsekvenser. Der staaer, at den, som paa offentligt eller for alle og enhver tilgængeligt Sted ved Ord, Tegn, uanstændig Opførsel

o. s. v. opfordrer til Utugt, straffes med Fængsel osv. Jeg vil nu sige, at det er noget vanskeligt at afgøre, hvad Opfordring ved Tegn til Utugt er. Jeg tror, det vil være Dommeren noget vanskeligt at afgøre det, navnlig naar man tager denne Paragraf i Relation til de andre, især § 11, hvor der staaer, at enhver, som sigtes for nogen af de i denne Lovs § 1 osv. omhandlede Forseelser, kan undergives Lægeundersøgelse. Nu synes jeg, det er haardt at underkaste en Person Lægeundersøgelse, fordi han ved Tegn har opfordret til Utugt. Naar vedkommende skulde undergives Lægebehandling, skulde der dog i alt Fald være en Mistanke om, at de have begaaet Utugt. Hvis dette bliver til Lov, vil det føre til, at et hvilket som helst Menneske kan gaa hen og anmelde et hvilket som helst andet, og saa kan man blive trukket i Retten for den Sags Skyld og blive underkastet tvungen Lægeundersøgelse. Og saa staaer der fremdeles i § 8, at det paahviler enhver Læge, der undersøger eller behandler nogen for venerisk Sygdom, at gøre dem opmærksom paa Sygdommens Smitteevne og de retlige Følger af, at nogen smittes eller udsættes for Smitte. Altsaa hvis en eller anden melder en Person og siger: Den og den har gjort et Tegn, som jeg har opfattet som Opfordring til Utugt, kan vedkommende drages for Domstolene og dømmes til tvungen Undersøgelse, og den Læge, der undersøger vedkommende, skal gøre opmærksom paa Syfilis' Smitteevne og de retlige Følger af, at nogen udsættes for Smitte. Jeg synes, det er noget vel strenge Konsekvenser, og jeg tror, man skal være meget varsom med at vedtage Lovparagraffer, som ere ganske uigennemførlige, og det vil være ganske uigennemførligt at faa denne første Paragraf ført ud i Virkeligheden. Lad os tage et Eksempel, som ligger meget nær. Vi have ganske sikkert alle set, naar der løber et fremmed Orlogsskib ind i Havnen, at Matroserne, naar de ere i Land, ledsages af Piger, Damer, hvad man nu vil kalde det, til Toldboden. Hvad de tale om, er vanskeligt at vide, men det er vist som Regel ikke af sædelige Grunde, de træffes. Hvorledes have d'Hrr. Forslagsstillere nu tænkt sig Forholdet? Ville de saa straffe disse Matroser, som tiltale en Dame paa Gaden? Ville de drage dem for Domstolene og lade dem undersøge af en Læge, og skal saa vedkommende Læge gøre dem opmærksomme paa Sygdommens Smitteevne og de retlige Følger af, at nogen smittes eller udsættes for Smitte. Jeg tror, at Forholdet her vil være ganske uigennem-